

ת"פ 17965/09/15 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד א י

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 17965-09-15 משטרת ישראל תביעות- שלוחת
רמלה נ' י

בפני	כבוד השופטת רבקה גלט
בעניין:	משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה
	ע"י ב"כ עו"ד לונדנר
	נגד
א י	
	המאשימה
	הנאשם
	ע"י ב"כ עו"ד אידלמן

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי תיאור העובדות ביום 11.6.15, בעת שהיה הנאשם בסכסוך גירושין עם בת זוגו, התקשרה חמותו לבן דודו על מנת לבקשו לדאוג שהנאשם יפסיק להתקשר אליהם. בהמשך לכך, ביום 13.6.15, התקשר הנאשם אל חמותו ואמר "למה התקשרת ל-?---", את זונה מוצצת אני שם זין על ---, אני אעשה מה שאני רוצה, אני לא מפחד מהמשטרה, אני שם זין על המשטרה", וכן אמר לחמיו "בן זונה אני הורג אתכם, אני לא מפחד, הבת שלך אני חותך גרון שלה".

הודאת הנאשם באה לאחר שנשמע חלק נכבד מפרשת ההוכחות.

בין הצדדים לא גובש הסדר עונשי.

על פי חוות דעת הממונה על עבודות השרות, לא נמצא מקום מתאים להשמת הנאשם ואינו כשיר לעבודות שרות, בשל מחלת סוכרת, ומחלת נפש בגינה נוטל טיפול פסיכיאטרי. נכתב כי נמסר מפי רופאו כי אינו יכול לעבוד.

ב"כ התביעה הפנה לחומרת העבירה, ולעברו הפלילי של הנאשם, הכולל הרשעות בעבירות קודמות כלפי אותה המתלוננת. התביעה ערה לכך שבשנת 2016 נמצא הנאשם בלתי מסוגל לעמוד לדין בשל מחלת נפש, וההליכים בעניינו הופסקו. למרות זאת, לנוכח הרשעותיו הקודמות, וכיוון שבהליך דן הוא נמצא כשיר לעמוד לדין, עתרה התביעה בתחילה להטלת מאסר קצר בעבודות שרות. בהמשך, משנמצא כי הנאשם אינו כשיר לעבודות שרות, עתרה התביעה להטלת מאסר בפועל, לפרק זמן קצר.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם נכה מוכר, מטופל במערכת בריאות הנפש, ואינו עובד בשל העדר מסוגלות. לצד חומרת האיומים, נטען כי אלה הופנו אל המתלוננת באמצעות אביה ולא באופן ישיר, ועלה בפרשת ההוכחות כי אף האב השיב

בגידופים משלו. עוד נטען כי כיום, הנאשם והמתלוננת נפרדו ואין ביניהם כל קשר. נוכח היותו של הנאשם חולה, אשר כבר הופסקו ההליכים נגדו פעמיים, עתר ב"כ הנאשם להסתפק בענישה הצופה פני עתיד.

מתחם העונש ההולם

מסקירה של מאגרי הפסיקה בנוגע לענישה בעבירות איומים עולה כי קיימים גיוון ושונות, ולא בכדי. המציאות מזמנת מגוון אינסופי של אירועים ומערכות יחסים, אשר ביצוע עבירות איומים והטרדה בגדרם, הוא בעל מאפיינים ייחודיים המצדיקים התייחסות פרטנית בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה.

במקרים רבים ראו בתי המשפט לנכון להחמיר עם מי שהורשעו בעבירת איומים ולהטיל עונשי מאסר משמעותיים. כך היה בעניין קורניק (רע"פ 1293/08 קורניק נ' מד"י (25.6.08)). במקרים אחרים הסתפקו בתי המשפט בעונשי מאסר קצרים בעבודות שרות (רע"פ 7413/14 דוד נ' מד"י (17.11.14); עפ"ג 14009-08-09 צ'קול נ' מד"י (16.3.10); עפ"ג 45101-06-14 פלוני נ' מד"י (6.10.14); ת.פ. 38614-02-10 מד"י נ' ג.ש (23.6.13).

לצד זאת, ניתן לאתר מקרים רבים בהם הוטלו עונשים ללא רכיב של מאסר, כעולה מהדוגמאות שלהלן, המייצגות גזרי דין רבים נוספים: ע"פ 7032-05016 מד"י נ' מוסקוביץ (31.5.16); ת.פ. 46645-04-16 מד"י נ' חדד (19.7.16); ת.פ. 11672-05-16 מד"י נ' ניפלד (5.7.16); ת.פ. 51393-12-14 מד"י נ' פצהרקר (4.7.16); ת.פ. 54277-11-15 מד"י נ' מסיכה (3.7.16); ת.פ. 56409-01-16 מד"י נ' בלטה (26.5.16); ת.פ. 40118-11-13 מד"י נ' סיסאי (26.1.15).

בענייננו, הנאשם איים על בת זוגו באמצעות הוריה, במסגרת סכסוך גירושין ביניהם, ויש להניח כי דבריו הפילו פחד גדול על כל בני המשפחה.

מצד שני, יש לקחת בחשבון את העובדה שמתקיימות נסיבות חריגות וכבדות משקל, בכך שהנאשם נמצא פעמיים כבלתי כשיר לעמוד לדין, בשל מחלת נפש. לראשונה, נקבע בת.פ. 1659-05-16 (מיום 17.5.16) כי הנאשם אינו מסוגל לעמוד לדין וניתן צו אשפוז. באותו מקרה דובר בעבירות של איומים והחזקת סכין שבוצעו בשנת 2016. לאחר מכן, נקבע אף בת.פ. 37328-04-17 (מיום 3.5.17) כי הנאשם אינו מסוגל לעמוד לדין וניתן שוב צו אשפוז. במקרה אחרון זה דובר בעבירות של איומים ופציעה שבוצעו בשנת 2017.

כמובן, בענייננו נבחנו כשירותו ואחריותו של הנאשם, ונמצא, על פי חוות דעת מטעם הפסיכיאטר המחוזי, כי היה אחראי למעשיו, והינו כשיר לעמוד לדין. עם זאת, יש לשים לב לקביעות הפסיכיאטר. בחוות דעת שהוגשה ביום 17.7.16 נכתב כי בתאריך 27.4.16 אושפז הנאשם לרקע אירוע פלילי ונמצא סובל ממחלה נפשית, לא אחראי למעשיו ולא כשיר. ההתרשמות היתה כי הוא שרוי במצב פסיכוטי מאני, חסר שיפוט, בעל סף גירוי נמוך, מלווה בהתנהגות אלימה. גם בבדיקה הנוכחית, לצד הקביעה כי הינו כשיר ואחראי, נקבע כי קיימת תובנה חלקית בלבד.

נוכח מכלול הנסיבות אני סבורה כי יש לראות את הנאשם כמי שקרוב במידה מסוימת לסייג פלילי, ויש בכך כדי להשפיע לקולא על מתחם העונש ההולם שייקבע. אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נע בין עונש צופה פני עתיד, לבין מספר חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שרות.

העונש המתאים לנאשם

הנאשם נושא עבר פלילי בלתי מבוטל. בשנת 1999 הורשע בעבירות של איומים והדחה בחקירה. לאחר מכן לא ביצע עבירות נוספות על פני עשור, אך במהלך 10 השנים האחרונות הורשע בעבירות מסוגים שונים: עבירות לפי פקודת סימני מסחר, עבירות אלימות, איומים, החזקת סכין ופציעה. בשנת 2014 נדון למאסר קצר בפועל, ואילו בשנים 2016-2017, הוטל עליו צו אשפוז, לאחא שנמצא בלתי כשיר לעמוד לדין.

אילו היה מצבו הבריאותי של הנאשם מאפשר זאת, היתה התביעה מסתפקת בעתירה להטלת מאסר לריצוי בעבודות שרות. ואולם, למרבה הצער נמצא הנאשם בלתי כשיר לעבודות שרות, בשל מחלת סכרת ובשל מצבו הנפשי. התביעה סבורה כי בנסיבות שנוצרו, יש מקום להטיל עונש של מאסר בפועל, אך דעתי שונה.

אני סבורה כי אי יכולתו של הנאשם לבצע עבודות שרות בשל מצבו הבריאותי והנפשי, צריכה להוביל להטלת עונש מקל יותר, ולא להחמרה בלתי מידתית. טיב העבירה וחלוף הזמן מאז ביצועה, בצירוף קרבתו של הנאשם לסייג פלילי, תומכים לדעתי במסקנה לפיה ראוי להימנע ממאסר בפועל.

גזירת הדין

סופו של דבר, אני מטילה את העונשים הבאים:

- א. 5 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות איומים.
- ב. קנס כספי בסך 2,000 ₪ או 7 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 15 תשלומים חודשיים רצופים החל מיום 1.6.18 ובכל 1 לחודש עוקב.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, כ"ז ניסן תשע"ח, 12 אפריל 2018, במעמד הצדדים.